

SRDÍČKO

ročník XX.
30. 12. 2018 **6**

„BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE MEZI VÁMI.“ (LK 17,21)

Pane, procházím v myšlenkách uplynulý rok. Svěřil jsi nám ho jako dar – abychom ho prožívali s tebou. Měli jsme být vnímaví k příležitostem, které jsi nám nabízel, abychom se uplatnili – abychom dělali něco pro bližní s vědomím, že to konáme pro tebe – abychom tak spolu s druhými zviditelňovali tvé království v naší farnosti.

Podářilo se dokončit opravy střechy tvého domu... Zadováděli jsme si s tebou na plese... Přišel jsi na děkanskou vizitaci, dopadla dobře... Jako tesař jsi dospěl k závěru, že je třeba opravit kostelní dveře... trhliny v omítkách a vítězný oblouk už také žadonily o statické zajištění... A tak jsi povolal dvě firmy, odvedly práci hodnou tvého sídla. Tehdy jsi s námi pobyl opět v Orlovně. S tebou přichází do domů požehnání. Věříme, že přišlo i tam, vždyť jsi tam byl výslovně pozván. I do jiných domů přišlo tvé požehnání v podobě nových „přírůstků“, takže, i když kostel nebyl v provozu, křtů nám neubýlo... Myslím, že ve výčtu bychom mohli pokračovat každý dál a dál... Milí přátelé, zkuste to!

Pane, než ses narodil v Betlémě, byl na jedné straně Bůh a na druhé straně lidé. Bůh se zdál být nedostupný. A ty ses stal jedním z nás... Když to domyšlíme, tají se

nám dech... Dokonce je možné sjednotit s tebou: v Duchu Svatém a v Eucharistii. A nejsi s námi jen v neděli a jen když se modlíme, jsi s námi ve všem dobrém, co konáme z tvého vnuknutí. Tvou blízkostí je náš život „bohatý“. Svěřil jsi nám uplynulý rok jako nabídku. My jsme do něho vložili to své... a s vděčností ti ho přinášíme k jesličkám...

Milí farníci, s radostí, že Pán je stále uprostřed nás, vám přeji, abyste přijali i nový rok 2019 jako jeho pozvání k vzájemnému obdarovávání... z jeho dobroty. Rád vám všem žehnám.

Váš br. Ignác

O BÍDĚ A RADOSTI V ANGOLE

Byli jsme potěšeni, že pozvání k rozhovoru do tohoto čísla Srdíčka přijala Anna Ambrozková z Hodonína, v současnosti studentka Fakulty strojního inženýrství v Brně. Anička se v létě vrátila z ročního dobrovolnického pobytu v Angole, kde pomáhala především tamním dětem. O náplni jejího pobytu, důvodech, které ji k tomuto kroku vedly, a o životě v Angole vůbec, vypráví na následujících řádcích.

Jak tě napadlo jet do Afriky jako dobrovolnice?

Ráda poznávám cizí kultury, hlavně od té doby, kdy jsem si osvojila tu naši moravskou a její folklor. Tak jsem začala cestovat po Evropě, zajímaly mě její tradice. Už asi od patnácti let jsem ale byla rozhodnutá vypravit se jednou do Afriky. Právě její kultura a otevřená srdce jejích obyvatel mě lákaly nejvíc. Proto jsem si přála strávit tam delší dobu, abych tamní život poznala. Po svém příchodu do Brna na vysokou školu jsem si naplánovala, že po skončení bakalářské části studium přeruším a poletím do Afriky. Definitivně se mé rozhodnutí potvrdilo na skautském kurzu, během něhož měla přednášku jedna slečna, která se zrovna vrátila z Konga, kde působila prostřednictvím saleziánů jako dobrovol-

nice. Tak jsem se rozhodla jít podobnou cestou. Jinou organizaci jsem už pak ani nezvažovala, přístup saleziánů se mi líbil.

Jak probíhala příprava?

Proběhlo celkem osm víkendových setkání, přičemž s přípravou se musí začít rok před výjezdem. První čtyři víkendy jsou spíše vzdělávací a spočívají v tom, že se dobrovolníkům představí země, kam se jezdí, a také celý vzdělávací systém saleziánů. Potom se už řeší praktické věci: víza, očkování, finance, přičemž se již komunikuje s konkrétní organizací v zahraničí. Když se člověk během těchto setkání rozhodne, že nechce letět, tak nemusí; smlouva se podepisuje až po vyřízení letenky a víza.

Proč Angola? Byla ti tato země přiřazena nebo sis ji vybrala sama?

U saleziánů si člověk může vybrat, kam chce letět. Těch míst na výběr je hodně a pořád se jejich seznam rozšiřuje. Já jsem chtěla Afriku obecně. Můj první tip byla Zambie, ale nepodařilo se nám ji domluvit. Lákala mě taky Keňa, která nakonec rovněž padla, protože tam byly nějaké neshody ohledně financí. Nakonec jsem tedy zvolila Angolu. Byla to velká výzva kvůli

jazyku (portugalština), který jsem neuměla, ale já výzvy ráda přijímám.

Mohla bys přiblížit svoji činnost v Angole? Čemu ses tam věnovala?

Přiletěla jsem tam na konci září a první tři a půl měsíce jsem působila ve městě Luena, které je ve vnitrozemí. Již třetí den jsem začala učit v mládežnickém centru hru na klavír. Nebylo to tak těžké, jak jsem si myslela – jazyk zatím nebyl až tak potřeba a navíc základy portugalštiny jsem už zvládala. Postupem času jsem nabídla možnost doučování matematiky, angličtiny a trochu i fyziky. Pro starší děti, které projevovaly zájem o angličtinu, jsem otevřela večerní kurz. Běžné vyučování jsem nevedla v té době také proto, že v Angole končí školní rok v listopadu, tak by to nemělo velký smysl.

Když začínal nový školní rok, přeletěla jsem do Luandy, kde už mi bylo nabídnuto vyučování na škole. Zde jsem učila angličtinu, matematiku a hudební výchovu. Dojížděla jsem také do centra pro kluky z ulice, kde jsou děti bez rodin, anebo jsem jezdila přímo za dětmi na ulici do takového rozbitého domu. Luanda je hlavní město Angoly se sedmi miliony obyvatel, je tam hodně rozbitých domů, město je obecně hodně znečištěné a také nebezpečné. Povinná školní docházka nefunguje, protože nemají dostatek škol, natož učitelů do těch škol. Do školy chodí jen děti, které mají dobré zázemí, protože se platí školné, a také ta škola musí být v blízkosti domova. Je tam tedy bohužel hodně rozšířený analfabetismus. Ale to samozřejmě vůbec neznamená, že jsou ti negramotní lidé hloupí. Poznala jsem třeba jednu inteligentní paní, která sice neu-

měla číst ani psát, ale třeba v kostele byla schopná zorganizovat řadu věcí. Při loučení mi pak dala látku s papežem Františkem, kterou mi otírala slzy. Také jsem trávila čas se skauty (skaut tam funguje při kostele), v sobotu jsem je doučovala, třeba hru na klavír, a když se zjistilo, že ráda pečou, tak jsem také často pekla buchty na různé slavnosti a podobně. Obecně mohu říct, že v Luandě jsem měla méně práce než v Luaně, ale ta práce zase byla potřebnější.

Kolik dobrovolníků s tebou v Angole působilo?

Pokud počítám jen ty dlouhodobé pobyty, tak asi jedenáct, většina z nich v Luaně. Přijeli hlavně od saleziánů z Brazílie, Argentiny, Vietnamu, Indie, Španělska a Itálie.

Jak na tvůj úmysl být dobrovolnicí v Africe reagovala tvoje rodina?

Oba rodiče mi byli velkou oporou, ostatně znají mé ztřeštěné nápady. Maminka mi říkala, že by jako mladá možná jela také, ale

za komunistů to nešlo. Podle tatínka to byla Boží vůle. Sestry byly smutné, bráška také, samozřejmě se mi po nich stýskalo. Babička a dědeček z mamčininy strany zase měli starost, abych neopustila technický směr svého studia, a nezačala se věnovat nějakému humanitnímu oboru. Slíbila jsem, že ne, já mám matematiku ráda. Jinak pro mě podpora rodiny znamenala strašně moc.

Jak vypadají v Africe mše?

Mše jsou doprovázeny písněmi, které jsou radostné a hodně rytmické. To pro mě bylo zpočátku těžší, nějaké ztišení nebylo možné, ale zvykla jsem si. Zažila jsem tam Velikonoce, ty byly nádherné a lidi je hodně prožívali. V kostele se zpívá, tančí, je to nádherné. Slaví je až tak, že vlastně neznají půst, ani na Velký pátek. Při běžných mších už tolik tance a zpěvu není, ale i tak to byl vždycky zážitek. Některé věci se liší, například eucharistii může podávat i žena. Téměř všichni pak přijímají eucharistii na ruku. A při „přání pokoje“ si přejí srdečněji než u nás.

Když jsi zmiňovala to pečení, seznámila jsi místní v Angole s nějakými našimi specialitami?

V Angole jsem byla spokojená, ale stýskalo se mi po českých tradicích, hlavně když se blížily Vánoce. Říkala jsem si, že české perníčky, cukroví a vánočka jsou opravdu výjimečné a místní lidi je samozřejmě neznají. Tak jsem se zašla do obchodu, jestli nemají perníkové koření. Samozřejmě neměli, tak jsem hned psala mamince, aby mi nějaké poslala spolu s formičkami, rozinkami na vánočku a dalšími ingrediencemi. Pak jsem se každý měsíc usilovně modlila, protože do Angoly balíky obvykle nedojdou, ale ten můj došel. A to 18. prosince, takže na poslední chvíli. Pozvala jsem si dvě děvčata a pekly jsme perníčky, které jsme potom chtěly rozdávat po večerní mši svaté na Štědrý den. Trochu mě mrzelo, když přišlo méně lidí, než jsem čekala. I věřící lidé v Angole totiž Vánoce neslaví v rodinném kruhu jako třeba my. Spíše slaví Velikonoce, jak už jsem zmiňovala, tam se máme od nich co učit. Nakonec jsem z toho ale měla dobrý pocit, protože děti z chudých rodin, které jí třeba jen jednou denně, potom měly plné kapsy perníčků.

Setkala ses v Angole s velkou bídou?

V Luandě s úplnou bídou ani ne. Jídla mají místní málo, ale třeba nějaké oblečení ano. Velká bída byla spíše v jiných částech Angoly: chudinské slumy, domky splácené z hlíny a podobně. Na druhé straně místní lidé se tím zase tolik netrápí, připadali mi celkově šťastnější než u nás. Přetrvávají v nich špatné vzpomínky na období kolonialismu, mají obavy z bílých lidí. Na druhé straně ale pokud se ten bílý či bílá chovají přátelsky a vstřícně, tak dovedou být neobyčejně vděční. Řada dětí se mě nejprve bála, ale pak mě nechtěly nechat odejít.

Co v Angole funguje dobře?

Možná tak místní tržnice, i když se v nich na nějaké hygienické předpisy vůbec nehledí. Pak ještě saleziáni. Jinak vláda je zkorumpovaná, cesty rozbité, semaforey fungují jak kde, sociální systém v Angole nemají, není znám ani počet obyvatel. Školy většinou fungují špatně, žáci i učitelé běžně chodí do vyučování pozdě. Zdravotnický systém také nefunguje, pokud nemáš peníze. Kriminalita je vysoká. Lidé v Angole dříve umírají, ale jsou na to zvyklí. Třeba pohřeb trvá i několik dní, je to jako oslava, během které se komunita společně sejde.

Všechny problémy už přitom začínají od malých dětí. Ty nemají školky, ani domácí výchovu. Když se dítě narodí, matka je s ním chvíli doma, pak jde prodávat na trh, dítě nosí s sebou na zádech, a to se nemá jak realizovat. Obecně pak místním i běžné činnosti trvají podstatně déle, než jsme my jako běloši zvyklí.

Má Angola nějakou střednědobou perspektivu na zlepšení, třeba v řádu desítek let?

Chtěla bych věřit tomu, že ano, ale moc jistá si nejsem. Změnit by se musela spousta věcí. Chybí učitelé a obecně vzdělání, aby se země rozvíjela. Vládne tam velká byrokracie ve vládě, miny v půdě pocházející z dob občanské války brání rozvoji farmářství, problémů je spousta.

Jak může jednotlivec, který by rád lidem v Angole pomohl zlepšit jejich životní situaci, přispět co nejúčinněji?

Obecně největší pomoc rozvojovým zemím je přítomnost živého člověka tam. Z mého pohledu je proto nejlepší podpořit dobrovolníky. Ti si musejí platit letenku, očkování, víza a další věci, to celé přijde tak na šedesát tisíc korun. A protože dobrovolníci jsou převážně mladí lidé, často studující, tak běžně tuto částku na svém účtu nemají. Dobrovolníci si potřebují také na místě samém občas někam zajet nebo si jinak povyrazit. Jen proto, aby to tam zvládali. Byla jsem například v kontaktu s jednou českou firmou, která nabídla v Angole pomoc při farmaření. Také to je velká pomoc a snad i cesta k posunu vpřed.

Jak vnímáš v této souvislosti současnou atmosféru v naší společnosti? Podle nedávno zveřejněného průzkumu více než dvě třetiny našich občanů odmítají, aby naše země přijala uprchlíky ze zemí postižených válečným konfliktem. V případě afrických zemí je to dokonce devadesát procent odmítajících.

Já mám štěstí v tom, že v mé „sociální bublině“ žijí převážně lidé vstřícní. Mně je jinak těch odmítajících lidí líto. My jsme za komunistů utíkali, mnozí jen z ekonomických důvodů, a venku nás přijímali. Řada lidí se nedokáže vžít do situace, kdyby tady byla válka a jediná možnost, jak si zachránit život, byl útek. Co by pak dělali? Samozřejmě by se museli uprchlíci prověřovat, ale nápad zavřít hranice se mi zdá ubohý a mrzí mě to.

Prožila jsi v Angole nějaké těžké chvíle?

Dlouho mi trvalo, než jsem se vyrovnala s přesunem z Lueny do Luandy. Nebylo to rozhodnutí moje, ale mého nadřízeného od saleziánů. Ty důvody jsem nevnímala jako spravedlivé, ale raději o tom s ohledem na záslužnou práci tohoto řádu

nemluvím. Jinak jsem si přivodila zranění při šlápnutí na drát, které se hojilo několik měsíců. Také jsem prodělala lehčí formu malárie.

Jaký byl tvůj nejsilnější zážitek?

Vybrat jeden nejde, ale bylo by to určitě vždy spojeno s vděčností a láskou, kterou mi místní projevovali. Třeba jednou, během oslavy u jiné dobrovolnice, za mnou přiběhli tři malí kluci a prosili, abych byla jejich maminka. Nebo třeba po mši – to se kolem seběhli černoši, snažili se mě dotknout, podat mi ruku, dávali mi pusu na tvář, chtěli se se mnou vyfotit. Jindy, po osmi měsících v Luandě, jsem navštívila Luenu. Děti ze sousedství si mě pamatovaly i jménem, i jejich maminky. Jejich úžasná bezprostřednost a spontánnost mi udělala radost. Asi se jim líbilo, že se pořád usmívám, prý i na jejich poměry hodně. Byla jsem tam opravdu šťastná a prožila nejkrásnější rok svého života. Chci těm místním dál pomáhat, jak to jen půjde.

Plánuješ se tedy do Angoly vrátit?

Ano, chtěla bych se tam vrátit, plánuji to na příští léto, počítám na jeden měsíc. Ale už přemýšlím také nad svým vlastním životem u nás doma. V Angole jsem si splnila svůj sen, a přála bych každému, aby se nebál a splnění svého snu prožil také. A aby při plnění snů podporoval i své blízké, jako moje rodina podporovala mě.

Děkujeme Aničko, že sis i v adventní době udělala čas pro náš farní časopis a přejeme ti, aby tě i nadále naplňovala radost z pomoci druhým, buď v daleké Africe, nebo kdekoliv jinde.

Martin Čermák, Veronika Čermáková

ANKETA MEZI HUSOVICKÝMI OBČANY I.

Po dvě prosincové neděle jsme se ptali lidí, kteří do našeho kostela pravidelně nechodí, co o něm ví a jak naše společenství zpovzdálí vnímají. Každému jsme s příslibem anonymity položili pět otázek. Zde přinášíme první část této ankety.

1. Navštívil/a jste někdy husovický kostel?

2. Víte, že na místní fáře působí řád františkánů?

3. Myslíte si, že víra něco přináší?

4. Jaká je podle vás role kněze ve společnosti?

5. Máte nějakou představu, co kněží dělají? Jak vypadá jejich den?

Muž, 35 let

1. Párkrát ano.

2. Netuším.

3. Ano, i když sám nevěřím. Myslím, že může dát klid duši, poskytnout opěrný bod a jistotu.

4. To je složitá otázka, kněží to podle mě mají těžké. Myslím, že dnes není snadné přesvědčit nevěřící, protože nás obklopuje spousta informací. Řekl bych až informační šum.

5. Mám jen mlhavou představu, co je součástí jejich práce.

Muž, 35 let

1. Ano, zrovna jdu ze mše, ale nechodím sem pravidelně, jsem evangelík.

2. Ano.

3. Určitě. Jako první mě napadá, že přináší radost, klid, pokoj.

4. Kněží přinášejí lidem Boží slovo a mohou je také spojovat.

5. Práce kněží zahrnuje práci pro kostel, pro farnost. Přípravují se na mše. Pak samozřejmě pomáhají lidem. Kdykoli může kdokoli přijít se s farářem poradit, popovídat si, požádat o modlitbu.

Muž, 60 let

1. Ano, navštívil jsem ho.

2. Ne, nevím.

3. Někomu, kdo věří, víra určitě něco přináší.

4. Nevím.

5. Nemám žádnou představu, co dělají kněží, protože se o to nezajímám.

Žena, 45 let

1. Ne, ale pravidelně navštěvuji setkání svědků Jehovových.

2. Nevím.

3. Mně víra přináší hodně. Dává mi velkou sílu, že vše vydržím. Pocházím z bývalé Jugoslávie, kde se mísila řada náboženství: od katolictví, pravoslaví po islám a východní náboženství. Studovala jsem všechny a rozhodla jsem se pro Bibli, protože je to nejstarší kniha.

4. Ke kněžím důvěru nemám, protože si nemyslím, že studují pořádně. Sama jsem si zvolila svědky Jehovovy, a to právě proto, že studují Bibli a nic z ní nevynechávají. Chovají se podle toho, co je v ní napsané. A také před věřícími nic neutajují.

5. Nevím.

Žena, 70 let

1. Ne, protože člověk nemůže bez strachu do místního kostela jít. Mám totiž obavy z hloučků lidí před kostelem. Když se koná slavnost nebo rozsvícení stromu, tak se účastním. Kostel je rozkošný. Zvlášť když zvoní zvony, to vyloženě pohladí po dušičce. Když uslyším zvony, řeknu si „Přijď, Bože, ke mně“ a otevřu dveře na balkón. Jediné, na co mi není líto dát peníze, je kostel. Vnučka si přeje malovátka, ale já jsem radši dala dvě stě korun do (husovického) kostela.
2. Slyšela jsem o tom, ale nic mi to neříká. (Paní je původem z Kyjeva, možná za to může jazyková bariéra, i když jinak mluvila česky výborně, pozn. aut.)

3. Víra dává uspokojení, ztraceným dá naději. Člověk přijde za Bohem, jen když je mu špatně.
4. Záleží na konkrétním člověku. Zdá se mi důležité, jak se kdo na druhé dívá. Někdo má odpudivý pohled, káravý, někdo umí pohledem i pohladit. Místní kněží jsou od pohledu příjemní.
5. Musí se hlavně modlit a připravovat na bohoslužby. Žijí normální život jako my všichni ostatní, ale musí umět vše odhodit, aby se mohli věnovat lidem. Musí být morálně přichystaní: umět odložit normální život a přiblížit se Bohu. Jsou spojnicí mezi obyčejnými lidmi a Bohem.

Miroslav Boudný, Markéta Špetíková

KNĚŽÍ V HUSOVICKÉ FARNOSTI V DOBÁCH NESVOBODY

Ladislav Matyáš

„Jsou to léta, jež jsou neodmyslitelně spojená s vámi, naši milí učitelé. Stáli jste na jejich počátku, byli jste to vy, kdož nás učili hledat a dobývat pravdu a poznání, kdož jste v nás utvářeli svobodného ducha a vědomí, že patříme vzdělanému národu, s nímž nás nerozlučně tak jako mateřský jazyk spojují společná práce a dějiny. Tato naše cesta k dospělosti je vašim dílem, do jehož základů většina z vás vložila úctu ke svobodě, jasnost vědomí a důstojnost, schopnost a moudrost, toleranci a slušnost. (...). Byli jste zdrojem a pramenem našeho poznání a mírou našich činů. Ať jste to byl vy, pane profesore Soušku, (...) nebo

vy, pane profesore Matyáši, jenž jste nám představoval soulad ideálu a praxe v době, v níž jste s tak neohraničenou statečností a odvahou nesl tíhu boje proti německému nacismu...“.

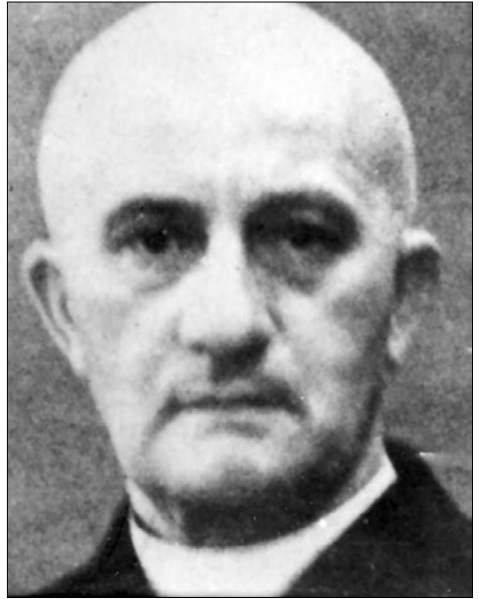
Tato slova z projevu Vladimíra Čermáka pronesená v roce 1969 v Zemském divadle u příležitosti 50. výročí založení husovického gymnázia byla možná jedním z posledních veřejných ocenění kněze, významného teologa, profesora ThDr. Ladislava Matyáše.

Ladislav Matyáš se narodil 2. 10. 1892 v Nížkovcích. Odešel studovat do Brna

– a že byl dobrým studentem, dokládá mj. informace, že byl ve čtvrtém ročníku „podarován pěti dukáty ve zlatě za vzorné mravy a vytrvalou píli“. Maturuje v roce 1914 na dnešním gymnáziu tř. kapitána Jaroše. Stává se „dospělým s vyznamenáním“ a jako své budoucí povolání ohlašuje teologii. Primiční mši slouží 14. 7. 1918 ve Slavkově u Brna. Jako kaplan působí postupně v Bořitově, Pohořelicích a Lysicích. Výraznou stopu zanechává právě v naší farnosti. Nechme promluvit pamětníky:

„V primě jsem se poprvé setkal s vynikajícím člověkem, doktorem Ladislavem Matyášem, předchůdcem Dominika Pec ky, který mě ovlivnil na celý život. Učil náboženství, i když tak trochu po svém, neboť spíše jsme čítávali různé knihy, například Stevensonův Ostrov pokladů. Matyáše jsme vnímali jako jedinečnou osobnost a takovou také nepochybně byl, neboť jeho kázání během okupace, to byly vlastně takové národní manifestace. Jednou, v době stanného práva, při kázání v kostele viděl otevřenými dveřmi pochodovat německé vojáky, a tehdy pronesl proslulou větu: ‚Zas ta prušácká bota drtí naši svobodu!‘ Po válce dostal státní vyznamenání,“ vzpomene Vladimír Čermák.

A Jiří Šebánek uvádí: „Na nedělní ‚deváté‘ mši svaté, která byla studentská, míval profesor Matyáš pravidelná kázání. Uchvacovala bohatstvím myšlenek, obsahem i formou. A uchvacovala i velkou statečností (...). Utkvělo mi v paměti zvláště jedno jeho kázání v době tzv. heydrichiády po atentátu na Reinharda Heydricha v květnu 1942, kdy nacistický režim popravoval české lidi a kdy došlo k vyhla-

zení Lidic. Profesor Matyáš tehdy zvolil vhodný přírůbek a vyprávěl příběh o chlapci, který s tatínkem navštívil zvěřinec a házel tam kamínky na lva v kleci. Lev se rozzuřil a chlapce prackou prostrčenou mřížemi zranil. Příběh vyprávěl P. Matyáš proto, aby mohl nacisty přirovnat k podrážděným rozzuřeným bestii.“

Opakovaně byl vyslýchán na gestapu, ale se svými kázáními neskončil. Přitahoval tak mnohé věřící a náš kostel byl podle vzpomínek pamětníků „obsazen do posledního místa k sezení i stání a lidé se tísnilo nejen ve vlastním chrámu, ale i na jeho galeriích.“

V květnu 1945 je Ladislav Matyáš jmenován profesorem v brněnském kněžském semináři (tzv. alumnátu). Působí tu jako profesor biblického studia Nového zákona, hermeneutiky a řečtiny do roku 1950, kdy je alumnát zrušen. O jeho působení v alumnátu se v roce 2016 (tedy

více než po 66 letech) pochvalně vyjádří operní pěvec Richard Novák: „Z profesorů byl vynikající P. Koutný (Starý zákon) a P. Matyáš (Nový zákon).“

50. léta jsou těžkým obdobím nejen pro katolickou církev. V roce 1959 je Ladislavu Matyášovi odňat státní souhlas. Je dlouhodobě sledován StB pod krycím jménem Profesor. Bydlí na faře u sv. Augustina; v letech 1958–1959 je v této farnosti internován rovněž českobudějovický biskup Josef Hlouch (Ten ale bydlí u svého bratra na Wolkrově ulici). Oba mohou sloužit mši svatou jen soukromě (bez účasti věřících), v kapli Panny Marie za zamčenými dveřmi. P. Matyáš je přitom zapojen do činnosti skryté církve. Jak uvádí Stanislav Krátký: „Kněze připravovali už odborníci částečně z našich řad, tedy ti, kteří sami vysluhovali tajně. Z těch ostatních připomínám spoluvězně a našeho významného církevního historika prof. Jaroslava Kadlece (...) a známého filozofa a teologa Dominika Pecku, jenž byl také vězněn. Pak to byl např. dr. Matyáš, novozákoník, a další. Celá ta síť byla hodně propracovaná, i když my jsme se snažili z bezpečnostních důvodů jednotlivá jména neznat, nevědět jedni o druhých. V podstatě jsme se pokusili získat všechny

bývalé profesory, aby se angažovali. Bud' přímo, nebo aby nám dali pověření.“ Na působení ThDr. Matyáše v podobném duchu zavzpomíná i Mons. Jiří Krpálek: „Třeba nás zkoušel bývalý novozákoník brněnského semináře profesor Matyáš, zkoušel mne i Krátký...“

Podle údajů z brněnského biskupství ThDr. Ladislav Matyáš následně v letech 1962–1963 působil jako výpomocný duchovní u sv. Leopolda a u Milosrdných sester sv. Vincence z Pauly a v roce 1963 mu byl odňat státní souhlas. Zemřel v Brně 10. 10. 1973.

A tak i z důvodu utajení jsme o posledních letech života ThDr. Ladislava Matyáše dosud mnoho nezjistili. Podle informace z Archivu bezpečnostních složek se jeho spis, v němž byl evidován v kategorii 10 – reakční představitelé církví a sekt, nedochoval. A jeho osobní spis bude podle informací z Diecézního archivu Brněnského biskupství veřejně přístupný až v roce 2033.

Jsmo si však vědomi toho, že slova o statečnosti a odvaze v úvodní citaci nebyla ohraničena dobou nacistickou. ThDr. Ladislav Matyáš zmíněný soulad ideálu a praxe neopustil ani v době komunistické totality.

Ondřej Špetík

UDÁLO SE VE FARNOSTI Rozsvěcování vánočního stromu

FARNÍ AKCE

V sobotu 5. ledna se koná **Tříkrálová sbírka**.

V sobotu dne 2. března 2019, na svátek Panny Marie, se bude v 10:00 hod. v našem kostele sloužit **votivní mše sv. všech věků** v jazyce církve podle misálu z r. 1962. Celebrazuje P. Vlastimil Vojtěch Protivínský. Intence je na poděkování za 50 let života. Liturgickou hudbu provede Husovický okrašlovací spolek pěvecký.

V sobotu 16. února se uskuteční **farní ples na Orlovně**.

V sobotu 2. března se bude konat **fašankový průvod Husovicemi**.

V úterý 5. března se můžete zúčastnit **masopustu na faře**.

Více informací zde: www.husovice.webnode.cz/kalendar-akci.

PROSBA ČTENÁŘŮM SRDÍČKA

Vážení a milí čtenáři Srdíčka,

děkujeme za Vaši přízeň, podněty, příspěvky i laskavá slova povzbuzení. Chtěli bychom Vás poprosit o další spolupráci. Zvažujeme spojení textů o kněžích naší farnosti za totality do jednoho souboru, příp. jinou podobu vzpomínek na naši farnost té doby či období širšího. Uvědomujeme si přitom jisté a nemalé omezení svých možností: tyto vzácné kněze jsme většinou nezažili. A je tedy velmi pravděpodobné, že jste si při četbě našich textů říkali, že by právě ta Vaše vzpomínka osobnost kněze lépe dokreslila. Proto prosíme zejména naše starší farníky, ale i Vás další a ochotné nám v tomto pomoci. Budeme velmi rádi, když nám sepíšete svoje vzpomínky – a to v jakékoli podobě, někdy stačí jen pár řádků. Jsme samozřejmě ochotni přepsat texty psané rukou či na stroji; v tomto případě se nám prosím ozvěte (Markéta Špetíková, tel. 603 789 806, e-mail: srdicko.husovice@seznam.cz). Možná že by Vaše vzpomínky či jiné podněty směřovaly i mimo téma. Tomu se také vůbec nebráníme, ba naopak: vítáme to. Rádi bychom přispěli k uchování paměti naší farnosti. Děkujeme.

Redakce Srdíčka

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 6/2018, 30. 12. 2018**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 14. 12. 2018.